

RECENSIE. 'Zusje' van Peter De Graef: de ongenadige kronkels van het leven ****

© Kurt Van der Elst

ANTWERPEN -

Het leven kan hard zijn. Maar daar zwijgen we liever over. Peter De Graef schuwt echter geen taboes. Hij legt de onthutsende drama's die ons kunnen overkomen haarscherp bloot in zijn naar de keel grijpende voorstelling 'Zusje!'.

Guy Van Vliet

ZUSJE!

Van: Peter De Graef en theatergezelschap Johnny MUS

Met: Peter De Graef en Mieke Laureys

Op tournee door Vlaanderen

Tickets en info op www.Johnnymus.be

Hildegard (Mieke Laureys) dartelt vrolijk lachend het podium op, haar koffer achter zich aantrekkend. Gekleed als een stewardess, inclusief tandpastaglimlach. Het blijkt een façade, het leven is nu eenmaal een spelletje, want in werkelijkheid is ze *'zo depressief als een bevroren slablad'*. De koffer blijkt een beladen kist vol bagage van een onverwerkt verleden. "Alle gevoelens weggestopt in een emotioneel pakhuis", concludeert haar psycholoog (Peter De Graef), waar ze verplicht door haar bedrijf naartoe moet.

Ze heeft nochtans een job die ze graag doet en ze verdient genoeg om de verwarming op twintig graden te zetten met de ramen open. Een fijne jeugd had ze ook met haar *bommoeder*, dat is iets heel jaren 70. Maar toen al sluimerde het onheil. “Ze zeggen dat je horoscoop lijkt op die van je ouders. Zo weet ik dat mijn vader een loser was”, beseft de intussen 50-jarige vrouw. Ze was 15 toen haar moeder stierf, maar op dat moment was het leven van Hildegard al verminkt.

Ongewenst kind

“Kinderen houden van hun ouders met een onvoorwaardelijkheid waartegen ze beschermd moeten worden”, filosofeert Hildegard. Door wat haar overkwam, voelt ze zich als “een klodder mayonaise op het voetpad”. Daar wordt ook achteloos op getrapt. Fragment per fragment ontfutselt de psycholoog de inhoud van Hildegards pakhuis en ontdekt het publiek de ontstellende waarheid. Over wie Zusje en de andere mensen om haar heen zijn. Wat er schuilt achter de onschuldig lijkende vakantie in Herbeumont, waar ze als verliefde puber de zoon van de slager een papiertje toeschoof met de tekst ‘*Je avoir amour pour vous*’.

Het publiek ontdekt samen met de psycholoog het verwijt naar een ongewenst kind. Hoe zeven jaar vóór Dutroux slachtoffer en dader nog heel gemakkelijk met elkaar verwisseld werden. Het achteloos kwelen van andere mensen met wat niets minder is dan mentale mishandeling. Hildegard weet zich daar allemaal geen raad mee. Ze balanceert, zelfs letterlijk, om overeind te blijven. En verbergt de gruwel achter gegiechel en gelach, maar onderhuids is ze als een krab in de branding die nooit ontspant.

De getormenteerde Hildegard (Mieke Laureys) en haar psycholoog (Peter De Graef). — © Kurt Van der Elst

Peter De Graef laat in zijn heftige en indrukwekkende verhaal de balsemende humor gaandeweg steeds meer plaatsmaken voor de striemende tragiek. Hij schetst ongenadig de

verschroeiende kronkels die het leven soms maakt. Dat is confronterend voor het publiek, te meer omdat hij met eenvoudig lijkende anekdotes de grote herkenbaarheid blootlegt. Mieke Laureys imponeert met haar doorleefde vertolking van de getormenteerde Hildegard. Peter De Graef speelt alle andere rollen en geeft Mieke Laureys de ruimte om heel diep te gaan. De chemie tussen die twee doet de treffende tekst alle eer aan. Stan Nieuwenhuis levert met zijn soundscape de juiste sfeer en cadans. Een ritme dat we in het leven niet altijd kunnen volgen, dus de psychiater legt de muziek zelfs een keer het zwijgen op. Het publiek is even stil, want *Zusje!* is adembenemend. En wat het liefdesbriefje betreft: het antwoord is '*Moi aussi*'.